

KAMÍNEK *malovaný*

Michaela Fišarová

Albatros

ilustrace
Markéta Vydrová

Kamínek malovaný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová
Kamínek malovaný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Michaela Fišarová

Kamínek malovaný

Michaela Fišarová

KAMÍNEK *malovaný*

Ilustrovala Markéta Vydrová

Albatros

Ze břehu řeky až do pracky

Amálka s Tobiášem chodili po břehu řeky a hledali kamínky, na které by mohli namalovat hezký obrázek, z druhé strany napsat směrovací číslo a položit je takto vyzdobené znovu venku.

„Někdo pak naše ozdobené kamínky třeba najde a přesune zase na jiné místo,“ uvažovala Amálka, když pátrala po tom nejhezčím na malé písčité pláži, kam voda vyplavila spoustu oblázků.

„Můj kamínek se možná podívá po celém světě,“ hodil Tobiáš do vody klacek a koukal za ním, jak odplovává.

„A ten můj udělá někomu radost,“ řekla Amálka a sehnula se pro ten nejkrásnější.

Pevně ho sevřela v dlaně.

„Tobi, já už mám,“ zavolala na brášku. „Podívej,“ otevřela dlaň a na Tobiáše vykoul nádherný kamínek.

Kamínek měl za sebou už dlouhé putování, protože ho děti za tu dobu, co tady na zemi byl, častokrát sbíraly a zase znovu ztrácely, přestože na sobě zatím neměl žádný obrázek.

Při svém cestování se ocitl v teráriu u želvy, v dětském kyblíčku, v autě i v kamenném labyrintu. Stal se okem sněhuláka, součástí lapače snů, proletěl se v letadle i projel na koni. Skončil v louži, v popelnici, ve svačtinové krabičce i na hrázi v řece. Ne nadarmo se jmenoval Kamínek Cestovatel.

A teď?

Ted' se Kamínek Cestovatel ocitl v holčiččině ruce, protože se na něj doma chystala namalovat obrázek!

Pro Kamínek to bylo něco úplně nového. Ještě nikdy na sobě totiž žádný obrázek neměl!

„Je hezký, vid'?“ zadívala se na svého brášku.

Tobiáš přikývl.

„Já беру tenhle,“ sehnul se pro jiný kamínek chlapec.

A prsty ho sevřel v ruce.

„Namaluju na něj asi auto nebo dinosaura,“ přemýšlel nahlas. „Co ty?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Amálka.

„Hlavně ne srdíčko,“ zakřičel Tobiáš tak nahlas, že vyplašil dvě kachny plující v pomalém proudu řeky. „To holky malují pořád!“

„Srdíčko ne,“ řekla Amálka, která popravdě zrovna v tu chvíli myslela na to, že na něj takové krásné červené pěkně zakulacené srdíčko namaluje.

Tobi měl ale pravdu. Tenhle kamínek by si zasloužil něco jiného. Něco, o čem bude muset Amálka dlouho přemýšlet.

„Namaluju na něj něco výjimečného,“ řekla bráškově cestou domů.

„Bagr?“ zeptal se Tobi a po zbytek cesty se smál tomu, jaký udělal dobrý vtip.

Bagr nebyl zrovna to, co by si Amálka přála na svůj kamínek namalovat. Ale Tobi měl pravdu v tom, že by byl

obrázek výjimečný. Moc malovaných kamíneků na sobě ztvárněný bagr asi nemá.

„Natrháme si švestky,“ řekl Tobiáš, když si u cesty všiml stromu s namodralými plody.

„Dej mi kamínek k sobě do kapsy,“ poprosila Amálka, aby měla obě ruce volné.

Švestky chutnaly tak sladce, že měly obě děti boule za ušima.

„Vezmeme si i na potom,“ ohrnul Tobiáš své triko, aby vytvořil kapsu.

Amálka mu je do ní začala házet.

„Kde se touláte tak dlouho?“ spustila maminka, sotva se sourozenci objevili ve dveřích.

Ještě, než stačili odpovědět, ptala se dál: „Co máš v tom triku, Tobí?“

„Švestky,“ hlesl.

„Vždyť jsi ho celé umazal,“ vzdychla maminka a pokračovala: „Jděte si hned umýt ruce. A trika a kalhoty rovnou v koupelně hodte do pračky.“

Tobí vysypal švestky na skříňku.

„A mazej,“ čapla ho s úsměvem maminka a nasměrovala do koupelny. „A až si vezmete tepláky, okamžitě ke stolu, čekám s večeří.“

„Kde to jsem?“ podivil se někdo uvnitř vypnuté pračky, zatímco Amálka i Tobí seděli u večeře a ládovali se jablečnými lívanci. „Vůbec nic nevidím, mám strach, celý jsem se orosil.“

„Já taky nic nevidím,“ ozvalo se kousek od něho kamínkovštinou, což je řeč, které rozumí pouze kamínky, kameny, šutry, butry, šutráky a butráky a také balvany, valouny a valounky, oblázky a různé jiné nerosty.

„Jsme totiž v kapse u kalhot,“ upřesnil Kamínek, který také nebyl vidět. „Já v jedné a ty v druhé. Proto nic nevidíme!“

„Jak se jmenuješ, chytráku?“ ozvalo se ze tmy už trochu míň vystrašeně.

„Jmenuju se Kamínek Cestovatel,“ zavolal kamínkovštinou na nového kamaráda. „Pořád cestuji z místa na místo, dokonce už i v kapse u kalhot jsem jednou byl. Proto už vím, jak to tady vypadá.“

*Chvilí bylo ticho a pak se Kamínek Cestovatel zeptal:
„A ty?“*

„Jmenuji se Bílý,“ řekl ten z druhé kapsy. „Sice mě nevidíš, ale jsem celý bílý. Jsem kulatý oblázek.“

*„Těší mě,“ řekl do prázdna Kamínek Cestovatel a dodal:
„A ničeho se neboj, myslím, že nás čeká ještě pořádné dobrodružství!“*

Z točící se pračky až na stůl v dětském pokojíku

„Pomóc, pomóóóc,“ křičel Bílý kamínkovštinou ze všech sil. „Pomóc!“

Točil se s ním celý svět. A to doslova!

„Nekřič, stejně ti to nepomůže,“ volal Kamínek Cestovatel celý zpěněný od prášku na praní.

Točili se s Bílým pořád dokola, čím dál tím rychleji. Při jedné z otáček najednou HUP a Bílý vypadl z mokré kapsy u kalhot ven.

Další prudká otáčka a další a další a HUP, i Kamínek Cestovatel prudce vypadl z kapsy Tobiášových kalhot do bubnu pračky.

Vyletěl tak moc rychle, že narazil na sklo kulatého okénka, které měla pračka umístěné na čelní straně.

BUCH! To byla rána! Div, že se sklo nerozbilo!

„Dlouho už to nevydržím,“ křikl na Cestovatele Bílý, když zrovna kroužil snad postopadesáté kolem.

„Musíme se dostat ke sklu!“ poručil Kamínek Cestovatel a znovu do něj praštil. „Ty naše rány třeba někdo uslyší!“

„To se ti řekne, když nemáme nohy a ruce jako lidi,“ volal Bílý a při další z otáček se snažil mrsknout sebou tak, aby se co nejvíce ke sklu přiblížil.

BUCH! Ozvala se další šlupka, jak Kamínek Cestovatel znovu narazil na sklo.

BUCH! Tentokrát se to konečně podařilo i Bílému.

A znovu! BUCH! BUCH!

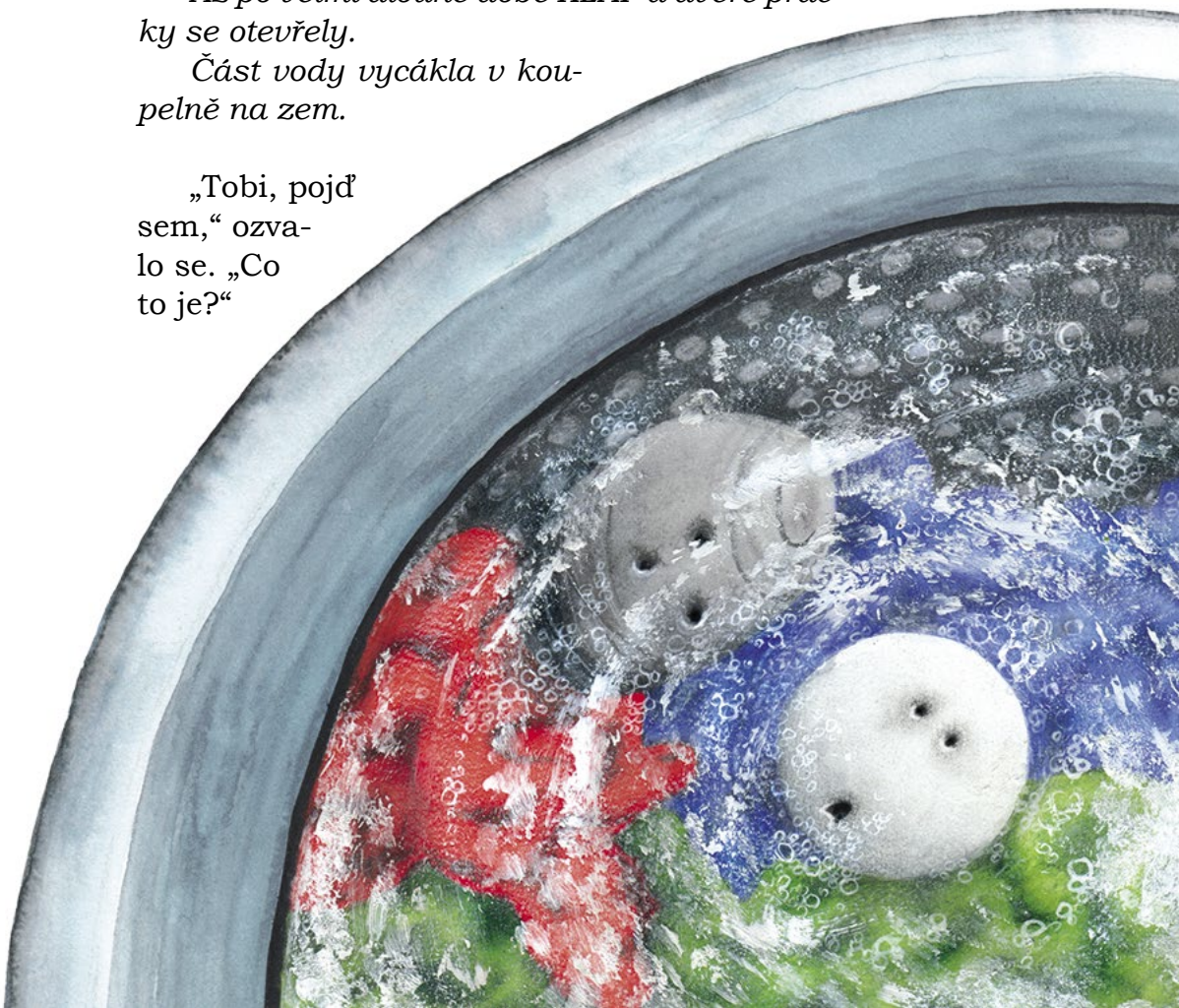
Rány byly tak hlasité, že skutečně netrvalo dlouho, než se ozvalo CVAK a točící se pračku někdo zastavil.

Všechno létající prádlo, Bílý i Kamínek Cestovatel padli směrem dolů. A pak kamínky nekonečně dlouho čekaly. Ne-dělo se totiž vůbec nic. Vůbec nic!

Až po velmi dlouhé době KLAP a dveře prač-ky se otevřely.

Část vody vycákla v kou-pelně na zem.

„Tobi, pojď
sem,“ ozva-
lo se. „Co
to je?“

„Co to je?“ zopakovala maminka, která držela v rukou dva kameny.

„Nic,“ odpověděl nejistě Tobi a zatvářil se tak, jako by oba kameny viděl poprvé v životě.

„Amálko!“ zavolala velmi hlasitě maminka. Z tónu jejího hlasu bylo poznat, že se opravdu zlobí.

„Co to je?“ zeptala se už potřetí, tentokrát své holčičky.

„Kamínky,“ špitla nejistě Amálka a po očku se podívala na bratra. Ten její pohled však nezaznamenal, protože se díval do země.

„Jak se kamínky dostaly do pračky?“ pokračovala maminka s pohledem přísně upřeným na obě své děti.

„Asi v kapsách u kalhot,“ hlesla zase potichu Amálka.

„A kolikrát vám budu říkat, že si máte kapsy před tím, než dáte oblečení do špinavého prádla, zkontrolovat?“ pokračovala přísně.

„Pořád a pořád dokola,“ ozval se Tobi, jenž zopakoval větu, kterou jejich rodiče dost často používali.

Maminka se nepatrně usmála, tak aby si toho děti nevšimly, ale Amálka i přesto její úsměv zachytila.

„Promiň,“ řekla, aniž by prozradila, že to nebyla ona, kdo kamínky v kapse zapomněl.

„Mohli jste rozbít pračku,“ vzdychla maminka a oba kameny podala Tobiášovi, jako by snad i přesto věděla, odkud vítr vane.

„Musíme je pořádně vysušit, jinak na ně nepůjde dobře malovat,“ řekla Amálka bratrovi, když osaměli.

Tobi vzal ručník a oba kameny začal třít tak moc, že

jeden z nich vyskočil do umyvadla. Byl to právě Kamínek Cestovatel.

„Opatrně,“ napomenula ho Amálka. „Nebo ho ještě rozbiješ!“

Tobiáš rychle sebral kamínek a pelášil do dětského pokojíčku, aby se už raději nic nestalo.

Kamínky se ocitly na stole.

„To byla teda paráda,“ řekl Bílý. „Točit se nahoru a dolů. Jupí!“

„Vždyť jsi se bál!“ namítl Kamínek Cestovatel, a kdyby mohl, poškrabal by se celý rozpačitý na hlavě. Ale protože neměl žádnou hlavu, natož ruku, kterou by se mohl podrbat, jenom dodal: „Křičel jsi strachy jako pominutý!“

„Já že jsem křičel strachy?“ podivil se Bílý tak, jako by tomu sám nevěřil.

Kamínek Cestovatel na to už nic neřekl a jenom mlčel.

„Ale stejně to byla v té vodě skvělá jízda! To až budu vyprávět všem ostatním kamenům a kamínkům...“

„Co na něj namaluješ?“ zeptala se Amálka a přistrčila kamínek Bílý směrem k Tobíášovi. Sama si před sebou nechala Cestovatele.

